

Fjället har ingen plats i den kristna medeltidslegendens paradisk, ty då det t. ex. heter på ett ställe i *Postala Sögur* (s. 836) om denna ljufliga ort, att den är högre än alla fjäll och himmelens granne¹, syftar detta naturligtvis endast på dess stora härlighet, hvilken tänktes högt öfver jordens vedermodor, ej långt från sjelfva himmelriket.

I den föregående framställningen har jag måst antecipera åtskilligt, som kanske rätteligen ej bort omtalas förr än längre fram; men detta har skett för att rätt åskådligt framhålla den bild af ett landskap, hvilken gälde som skönast i Nordbons ögon. Hellre än att splittra det som hörde tillsammans, har jag därför redan nu anført de mythologiska skildringar, som eljes närmast höra under diktningen.

Den friska, porlande källans skönhet finnes ofta prisad, ehuru hufvudsakligen i öfversättningslitteraturen: *brunnr fagr*, Heilagra manna Sögur II s. 173, 185, 626, *fagr stöðubrunnr*, Sagan af Tristram ok Ísodd (AnO 1851 s. 62). Dock framträder den också i mythen och diktningen.

Från den norröna poesien är det bekant, huru hafvet är den sida af naturen, som mest blifvit besjungen af fornskalderna. De många glänsande skildringarna, framför allt af de upprörda böljorna, vittna om sinne för hafvets skönhet. Man visste emellertid, för att citera *Speculum regale*, att hafvet bar ett Janusanlete: »Understundom är sjön så blid, att man längtar att leka med honom, understundom visar han så stor vrede och ondska, att han hotar deras egodelar och lif, som gifva sig i färd med honom» (s. 10).

Något direkt lofprisande af det våta elementet förekommer dock ytterst sällan, i den mening, att böljorna kallas fagra; det är, egendomligt nog, tvärtom. Vågorna

¹ *Paradís er góðr staðr öllum fjöllum æðri ok nálægr himni.*